

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 362/08-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť L. G., T., zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 2 T 57/04-169 z 31. októbra 2005, uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 To 18/2006-187 z 21. marca 2006 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 25/2007 z 23. mája 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2007 doručená sťažnosť L. G., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Dunajská

Streda (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 57/04-169 z 31. októbra 2005, uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 18/2006-187 z 21. marca 2006 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 25/2007 z 23. mája 2007.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dunajská Streda, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania sp. zn. ČVS: ORP-815/OSV-DS-2003 z 23. marca 2004 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie podľa § 221 ods. 1 a § 222 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“).

Obžaloba v danej veci bola Okresnou prokuratúrou Dunajská Streda vypracovaná 1. júla 2004 a doručená okresnému súdu 2. júla 2004. Okresný súd trestným rozkazom sp. zn. 2 T 57/04 zo 7. júla 2004 uznal sťažovateľa vinným a uložil mu trest. Sťažovateľ podal proti predmetnému trestnému rozkazu odpor a okresný súd nariadil vo veci pojednávanie. Po vykonanom dokazovaní okresný súd rozsudkom č. k. 2 T 57/04-169 z 31. októbra 2005 uznal sťažovateľa za vinného a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody v trvaní siedmich mesiacov, pričom uvedený trest mu bol podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložený s určením skúšobnej doby v trvaní 24 mesiacov.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd po vykonanom dokazovaní nesprávne ustálil skutkový stav v danej veci, pričom pri výpovedi troch svedkov v prípravnom konaní došlo k *„porušeniu zákonného postupu“*, pretože k ich výpovedi nebol prizvaný tlmočník, hoci podľa názoru sťažovateľa *„slovenský jazyk neovládajú natoľko, aby vedeli jednoznačne pochopiť zmysel a význam kladených otázok“*. Podľa jeho názoru nemal okresný súd na takto získané dôkazy vôbec prihliadať, alebo *„mal vykonať nové dokazovanie ich opätovným podrobným výsluchom“*.

V dôsledku skutočnosti, že okresný súd pochybil a oprel svoje rozhodnutie o nezákonne získané výpovede uvedených svedkov, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva

domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ podal proti prvostupňovému rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 To 18/2006-187 z 21. marca 2006 tak, že ho zamietol. Krajský súd sa tak „stotožnil nielen s výrokom porušovateľa v 1. rade, ale i s dôvodmi rozhodnutia, pričom i porušovateľ v 2. rade zobral ako hlavný dôkaz, na základe ktorého bol sťažovateľ uznaný za vinného výpovede svedkov G. H., L. H. a A. N., ktoré boli získané nezákonným spôsobom, a ktoré mali usvedčiť sťažovateľa, že skutok spáchal“.

Následne podal sťažovateľ proti predmetnému uzneseniu dovolanie najvyššiemu súdu, ktorý rozhodol uznesením sp. zn. 3 Tdo 25/2007 z 23. mája 2007 tak, že dovolanie odmietol s odôvodnením, že «podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku neboli splnené, pričom uviedol i to, že tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nie je možné akceptovať z dôvodu, že nezákonne vykonané dôkazy jednak boli vykonané v prípravnom konaní a jednak sťažovateľom uvádzané pochybenia „nie sú až tak dramatické“. Opakovane uvádzam, že v predmetnej veci mám za to, že pochybil i porušovateľ v 3. rade, pretože napriek tomu, že sa stotožnil s tým, že namietané dôkazy boli vykonané nezákonným spôsobom, dovolanie odmietol.».

Na základe uvedeného sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd, krajský súd, ako aj najvyšší súd porušili jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom nasledovne:

„1. Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutia:

- Okresného súdu v Dunajskej Strede sp. zn. 2 T 57/04-169 zo dňa 31. 10. 2005
- Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To 18/2006-187 zo dňa 21. 03. 2006
- Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Tdo 25/2007 zo dňa 23. 05. 2007

2. Porušovatelia v 1., 2. a 3. rade sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 7.424,60,- Sk (1 úkon právnej pomoci podľa § 11 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z. činí sumu 2.970,- Sk, 2 úkony právnej pomoci - príprava a prevzatie, podanie návrhu 5.940,- Sk,

19 % DPH 1.128,60,- Sk, 2x režijný paušál á 178,- Sk) k rukám advokátky JUDr. E. B. a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ považuje rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu za nezákonné a porušujúce jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu v jeho trestnej veci, pretože výpovede troch kľúčových svedkov boli podľa jeho názoru v prípravnom konaní získané nezákonným spôsobom (nebol prítomný tlmočník, hoci uvedení svedkovia neovládali dostatočne slovenský jazyk).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 57/04-169 z 31. októbra 2005

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02).

Podľa § 245 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení účinnom do 31. decembra 2005 opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na dosiahnutie nápravy porušenia svojich práv (odvolanie), ktoré sťažovateľ podľa svojich tvrdení v sťažnosti aj podal proti rozsudku prvostupňového súdu. Využitie tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vylučuje prijatie sťažnosti ústavným súdom, ktorý môže uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak navrhovateľ nemal inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu „Ak o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, je oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky pred ich vyčerpaním vylúčená“ (IV. ÚS 10/02, IV. ÚS 115/07). Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 57/04-169 z 31. októbra 2005 pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 3 To 18/2006-187 z 21. marca 2006

Jedným zo zákonných predpokladov na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné prietahy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd zistil, že uznesenie krajského súdu č. k. 3 To 18/2006-187 z 21. marca 2006 bolo sťažovateľovi doručené 16. mája 2006 (jeho právnej zástupkyňi bolo doručené 18. mája 2006). Doručením označeného uznesenia sťažovateľovi nadobudlo napadnuté uznesenie krajského súdu právoplatnosť, t. j. od tohto dňa začala plynúť lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na dátum nadobudnutia právoplatnosti označeného uznesenia krajského súdu a dátum podania sťažnosti na poštovú prepravu (29. novembra 2007), ako aj dátum doručenia sťažnosti ústavnému súdu (3. decembra 2007) ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola zjavne podaná

po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju bolo v tejto časti potrebné odmietnuť ako podanú oneskorene.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 25/2007 z 23. mája 2007

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu obsahom základného práva na súdnu ochranu je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vo veci konať a k jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98, IV. ÚS 159/07).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy).

Ústavný súd však pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (I. ÚS 13/00, IV. ÚS 287/04).

Ústavný súd sa preto pri výkone svojej funkcie podľa ústavy zameriava na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie vnútroštátnych právnych predpisov všeobecnými

súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách.

V zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy zákonný rámec v prípade sťažnosti sťažovateľa tvoria ustanovenia zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), a to v časti upravujúcej dovolanie (§ 368 a nasl. Trestného poriadku). Ústavný súd preto osobitne skúmal, či v danom prípade neboli ustanovenia o dovolacom konaní aplikované spôsobom, ktorý by znamenal porušenie označeného základného práva sťažovateľa.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 3 Tdo 25/2007 z 23. mája 2007 uviedol:

„Tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku], taktiež nie je možné akceptovať. Namietané dôkazy boli jednak vykonané v prípravnom konaní a jednak dovolateľom uvádzané pochybenia nie sú až tak dramatické. Svedkovia L. a G. H., ako aj A. N., u ktorých sú uvedené nedostatky obvineným tvrdené, totiž na hlavnom pojednávaní nepopreli obsah ich výpovedí v prípravnom konaní, ale priamo sa na tieto odvolali.

Najvyšší súd okrem toho nemôže prijať uvádzané okolnosti ako základ pre dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku, lebo boli použité oneskorene. V zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku totiž tieto dôvody nemožno použiť, ak tieto boli dovolateľovi známe už v pôvodnom konaní a nenamietal ich najneskôr v konaní pred odvolacím (krajským) súdom. Okolnosti vypočúvania spomínaných svedkov v prípravnom konaní boli obvinenému známe najneskôr od hlavného pojednávania vykonaného (etapovite) okresným súdom, ako o tom svedčí text dovolania; v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa však tieto okolnosti neboli namietané, rovnako ako údajné porušenie práva na obhajobu.

Z dovolania explicitne nevyplýva, v akom smere zistený skutok mal byť nesprávne právne posúdený, len z kontextu je možné vyvodit', že namietaný je vôbec záver súdov o spáchaní predmetných trestných činov (skutku) obvineným. V tomto smere sa namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu veci s poukazom na jednotlivé dôkazy; v podstate

však dovolaním je namietané hlavne ich hodnotenie súdom prvého stupňa, resp. súdom odvolacím.

Najvyšší súd nemôže prijať ani tieto okolnosti zakladajúce podľa dovolania jeho dôvod, v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Podľa toho totiž správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Pokiaľ teda súdy nižšieho stupňa legálnym spôsobom zistili skutkový stav, dovolaním nie je možné skutkové závery skúmať či meniť, resp. domáhať sa toho; predmetom dovolacieho konania môžu byť len okolnosti právne.

Najvyšší súd na tomto základe preto rezultuje, že v rozhodovanej veci je stav zrejmeého nesplnenia dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, ako ich uvádza tento podaný mimoriadny opravný prostriedok; v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku pritom dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.“

V konkrétnych okolnostiach danej veci zásadnou otázkou, ktorá je napokon aj dôvodom podania sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu, je jeho nesúhlas s názorom všeobecných súdov týkajúci sa ustálenia skutku, z ktorého bol uznaný vinným, najmä spôsobu výpovede troch svedkov v prípravnom konaní, pri ktorom malo dôjsť k porušeniu jeho práva na obhajobu. Najvyšší súd však v odôvodnení napadnutého uznesenia podľa názoru ústavného súdu dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré nezistil prípustnosť dovolania. Poukázal najmä na skutočnosť, že uvedení svedkovia potvrdili na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom svoje výpovede z prípravného konania, navyše skutok, z ktorého bol sťažovateľ obvinený, bol v konaní pred okresným súdom ustálený a preukázaný aj výpoveďami ďalších svedkov. Najvyšší súd napokon v odôvodnení predmetného uznesenia poukázal na skutočnosť, že podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku mal sťažovateľ možnosť namietat' porušenie svojho práva na obhajobu pred prvostupňovým i odvolacím súdom, pričom tak neurobil.

Ústavný súd preto pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné tento rozsudok označiť za arbitrárny.

Skutočnosť, že sťažovateľ neakceptuje právne názory dovolacieho súdu, nemožno hodnotiť ako porušenie jeho základného práva (IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 134/08).

Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu neexistuje taká príčinná súvislosť medzi základným právom sťažovateľa, ktorého porušenie namieta, a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver, že toto jeho základné právo bolo porušené. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (IV. ÚS 219/03, II. ÚS 24/06, IV. ÚS 46/07).

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. úhrady trov konania alebo zrušením označených rozhodnutí).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2008